

רק על הרגע, אפילו לא על מהלך אחר קדימה.
על רקע הרישיות שלו, שלא נענו, נוצר כדור בינינו.
תרמית המצלחה, שאותה הצליח ליצור, היתה רק בחוץ. בבית היה האדויר יוצא מן הבלון הנפוח. בבית היתה אשה, אשר היתה שנתיים בעסק, ושי ראתה את גודל השואה שבה הוא נמצא. הייתי הראי שהראה לו את המציאות, הביקורת שלו.
נוצר אנטגוניזם כזה, שבכל מילה או בדיחה שלי הוא היה מחפש את המשל או הנמשל לעצמו. הוא הרגיש מושפל. אני הייתי האמת. בחוץ היה הבלוף.
לפני ההתמוטטות הוא היה איש עשיר מאוד. אחרי שהוא התמוטט, הוא חיפש לו חברים חדשים. הוא בא אליי, לחוג החברים שלי, לחתך החברתי שלי. הוא הרגיש נשלט. אני די רומי ננטית מטיבעי, ומאחר והוא זה שהצטרף לחוג הקיים, הוא הרגיש לחוץ. במקום לנסות לפתור בעייה, הוא נהג, אחת לכמה חודשים, לארוז מיני וודה ולברוח לכמה ימים מן הבית. אבל זה לא עזר. הוא היה שרוי בדיכאון כרוני. לא רק שהוא לא התחוק בימים האלה, הוא עוד ראה כמה הוא תלוי בי, זקוק לכל הטוב בבית.

בית ריק

לפני שנה התניתי את המשך הירד תנו ביחד בכך שהוא יקבל טיפול מאדם שמומחה לטיפול בבעיות נפשיות, כן, עלולים להתרשם דברים מורמים, אם כי לא תיארתי לעצמי עד כמה. הוא

ליבנת רידר, אג"ד דוסינונית מטיבוע...

הפסיק להתמודד. לפעמים היה שוקע בשינה ממושכת של 48 שעות רצופות. שני אסונות עירערו אותו עוד יותר: פטירת אמו, לפני שנתיים, ומותו של מיכה רייסר, שהיה חבר טוב שלו, בת אונת-דרכים. בעיקבות שני מיקרים אלה הוא הפך תוקפן יותר ויותר, ירד לגמרי מן הפסים.

הוא התחיל לפתח רגשי קינאה חולני-ניים אליי. קינאה בעצם קיומי. איד זה שהוא לכך טיבל, ואני נראית טוב, ממשיכה לחייך, מגדלת את הילדים, מגלה כוח ומרץ.

הוא שוב עזב את הבית, חזר כעבור יומיים, ואמר: את צודקת. את היא ההג" שמה של כל מה שהייתי רוצה לעצמי. אני מסכים לטיפול.

נתי לו מיספרטלפון, כדי שייקבע תור, אבל הוא משך את העניין במשך חודשים, עם כל מיני תירוצים, מפני רואר עד נובמבר.

ואז היה הסיפור של ריקון תכולת הבית. יוסי הציע שלכבוד ברהמציאה של ליאור נבלה שלושתנו שלושה ימים כסונסמה בטאבה. יום לפני הנסי" עה קיבלתי שיחת-טלפון מזורה מהר מופלע, שיש בעיות באחת המפתחות, ומחפשים את יוסי. זה היה סיפור-דקע שהוא תיכנן.

עמדנו לנסוע, הגיעה שיחת-טלפון שיוסי צריך להיות במתפרה. חשבת

יוסי רידר - הסוף

אחרי כמסע של חודשים ארוכים, נגשו יוסי ואשתו ליבנת במיוזון בית-המישפט בתל-אביב, אחרי דיון בבקשת-מוזנות ש-התנהל לפני השופטת עדנה ארבל. הם ישבו בפניה, שוחחו בשקט, והיה נראה כי האווירה ביניהם ממש אינטימית. אלא שיוסי איים בהתאבדות.

ליבנת פנתה מייד לחבר קרוב של בעלה, וביקשה ממנו לבוא. מאז, במשך ארבעה ימים, היה יוסי בביקוחם של חברים ומסוכני לוגם. הוא נראה מתאושש, והחברים חשבו שהכל מסתדר. שתי בעיות קשות הסרידו את רידר לקראת הסוף: הגירושין מאשתו וחלוקת הרכוש, והחובות העיסוקיים המעיקים.

את הפרשה עם אשתו עמד לסיים בהסכמה, אחרי פגישה שנע"רבה בין השניים ביום החמישי בערב. בתיק נמצאה צוואה, שיוסי מסתיר-הכנה האהוב שלו ומכשיר-טלוויזיה שהיה שייך לאמו. ליבנת הסיימה להחזיר את הפנסון ומסורת מסתור חדש, בצבע לבן, ואת מכשיר-טלוויזיה תמורת מכשיר אחר.

את החובות הכספיים עמד רידר לפתור על-ידי הכרזה על פשי"ט-רגל. הוא ראה כי אין לו מוצא אחר. הוא הסכים להשאיר יפו-כוח לעורך-דין כדי לפעול, ולצאת לאוסטרליה, שם היה לו חבר טוב, שעסק גם הוא באופנה.

ביום השישי, כאשר נפרד מחבריו ויצא לבלות את סוף-השבוע אצל גרושתו, נורית, חשבו כולם שיוסי יצא מזה." רק ביום הראשון, השכם בבוקר, כאשר נודע כי יוסי התאבד בירייה בביתו של גרושתו, נזכר רידר, עורך-דין, כי יוסי שכח אצלו את תיק הגיימס-בונד המבריק שלו. בתיק נמצאה צוואה, שיוסי חיבר עוד בינואר. היה שם גם מיכתב-מפרידה ללא תאריך, שבו סיפר כי הוא אינו יכול עוד להילחם בחובות ובנושים. הוא כתב כי אינו רוצה לסיים את חייו בכלא, וכי בגידת אשתו שברה אותו. הוא ביקש סליחה מהחברים ואמר כי אינו ראוי לידידותם, והוא מבקש שלא ישפטו אותו.

שתי נשים הלכו אחרי ארונו, וחמישה ילדים. אם הן אהבו אותו אי-פעם - הרי זה סימן שהיה בו משהו.

ההגינות, גם השקט הזה, שכל-כך אהבתי, הפך לבעייה. האיש לא ירבר במשך שבועות, כמעט ולא יצר קשר איתי ועם הילדים.

הוא ררש שאמשכן את הדירה שלי, לטובת החברה, ואיים שאם לא אעשה זאת, הוא יעזוב את הבית. הוא גם ררש שאקח הלוואות על שמי, ולא הסכמתי. מיספחתי ואני גם לא הסכמנו לחתום לו על ערבות.

הוא התחיל להתלונן שהוא חי עם עורכת-דין, ולא עם אשה. טען שאני חושבת תמיד שמונה מהלכים קרימה. טענתי שהבעייה שלו היא שהוא חושב

יהיה אם השוטרים יבואו בדיוק אז. ראיתי שרות-הלחמה שלו מקבלת אפיקים חדשים, לכיוון של "איך לע" שות מכה", או "חבילה גדולה", הרבה הרבה כסף. בעיניי היו אלה חלומות באספמיה, לא-הגיוניים.

אני העדפתי פשיטת-רגל על התמור טטות נפשית. היה טוב יותר, לדעתי, אילו היה נעשה שכיר, פותח דף חדש.

בחוץ היה הבלוף

את התחלתי להיות מודאגת באמת. הג'נטלמניות שלו נעלמה, גם

כמו ג'נטלמן נעיס-הליכות. נטייתו לה אמין בהגינות ובחריצות המרהימה שלו.

הוא נהג לקום לעבודה ב-5 בבוקר, והיה חוזר הביתה ב-10 בערב. האמנתי ביכולת האישית שלו ל-צאת מן הסכר. הוא יצר הפרדה גמורה בין חיי החרשים איתו לבין חיינו בעבר. למרות שידעתי על החובות האדירים שלו, לא חששתי להינשא לו. האמנתי שבכוחות מחורשים, משותפים, נצא מן הבעיות. האמנתי בכוחו. ידעתי שהוא רוצה להקים משפחה.

חשבת שהריכאון והמרירות שייכים לסיפור-גירושיו הראשון. קיוויתי שהמצב הכלכלי בארץ, בשטח הטקסטייל, ישתפר. ובעיקר, הכי חשוב, הא"מנתי באבה. יוסף-התונה שלנו היה היום הכי מאושר בחיי.

הוא נכנס לדירה שלי, או בכיכר-המדינה, כלי כולם, היתה לו רק מיז וודה של בגדים. המיפעל והציוד היו משועבדים לנכסים.

היו לנו ארבע שנים יפהפיות, אבל שנים של בתי-ענה. היתה לו רק מיז העסק על-ידי גילגול חובות מכיס לכיס, ניווטים שונים.

במשך שנתיים ישבתי בעסק, רצתי מנושה לנושה, התרוצצתי בבית-הדין לעבודה. היו בעיות עם צ'קים חוזרים, נפתחו תיקים פליליים על צ'קים שחזרו. עשיתי סדר, פתחתי במיפעל חנות למכירה, שנסאה רווחים.

כתוצאה מזה הוא התחיל להיות תוקפן, רצה להראות לי מי הבוס, כמעט ולא דיבר איתי בבית. הפסקתי את עבודתי במיפעל, אבל הבעייה נשארה בר-קע.

שלוש שנים הוא גילגל כספים, מי מש נכסים, עד כמה שהיה יכול, אבל הנושים התחילו לסגור עליו. נסתמו כל הכרזים. הבנקים התחילו לנמס את הביטחונות שלהם. הייתי חוזרת הביתה בצהריים מהעבודה, ומוצאת שחפציה-בית נלקחו על-ידי אנשי ההוצאה-לפרוץ. על הייתי צריכה להוכיח שאלה הם החפצים שלי, שלי אין קשר לחובות. לא-פעם באו שוטרים באמצע הלילה לעצור את יוסי על חובות. בדרך-כלל הייתי מונעת את המעצר. כאשר היו אצלנו אורחים, הייתי בחררה - מה

נקמה מסוכנת

ב סוף דצמבר 1988 ביקש ממני ירד, עורך-דין, להיפגש עם יוסי רידר, מכיוון שהוא מבקש שיקדיש לו כתבה בהעולם הזה. נגשנו ביום השישי בבוקר בלובי של מלון בהר צליה.

ירד, כמינהגו, היה לבוש בהידור. חליפה מחו" ייטת היטב, תיק-גיימס-בונד מבריק ותיספורת אלגנטית.

נגשתי אותו פעמים אחדות בעבר, לפני יותר מ-10 שנים, סמוך לגירושיו הראשונים. ידעתי כי מאז נשא לאשה את עורכת-הדין היפה ליבנת ויז'נסקי, וכי לזוג נולדו שני ילדים. שמעתי שהם מאוהבים מאוד זה בזה, וחיים באושר ובעושר. הפעם נראה רידר כאדם מיואש, שנסחף בסחר-חורת של קינאה ונקמה. עיניו היו מופנמות, וכל מעייניו היו נתונים לחיפוש דרכים לפגוע באשתו, ליבנת.

הוא סיפר על הידרדרות חייה-הנישואין שלו, הסביר כי עומדת נגדו עורכת-דין חכמה וממולחת, ושעליו להיאבק איתה בכל האמצעים. הוא אמנם אמר כי מטרת מילחמתו היא להשיג את החזקת ילדיו, אבל כאשר אמרתי לו כי במילחמה שהוא עומד לפתוח, הראשונים שייפגעו יהיו הילדים, הוא לא נראה מטרד מכך.

ירד סיפר לי סיפור ארוך, רצוף השמצות על מאהביה של אשתו, כביכול, ועל בגידותיה בו. הוא אמר כי יש בידיו קלטות שהשיגו חוקרים פרטיים שהעסיקו, ובזרן ראיית חותכות לבגידתה. לדבריו היו לו הצאות גדולות על הבלשים, והוא שילם יותר מ-100 אלף דולר עבור שרותיהם.

ירד ניסה לשכנע אותי שיש עניין ציבורי בפירסום העניין, מכיוון שכל אישיות ציבורית, חבר מועצת סניף תנועת-החרות בשכונת-התיקווה. כא"שר שאלתי מה לפולני-אשכנזי כמוהו ולשכונת-התיקווה ענה לי: "אני שחור מבפנים!"

ירד לא היה מוכן לקבל סירוב על דרישתו לפרסם את השמצותיו. הוא אמר כי ישלח למערכת העולם הזה את הקלטות שבידיו, והעורך יחליט אחרי שיראה אותן.

נורית רידר
מכותרצח

לבטל את הנסיעה, אבל לא רציתי לאכזב את הילד. חוץ מזה, יוסי עמד על-כך שהוא זקוק ליומיים האלה באי-לת. היה ברור, כמובן, שהוא מצטרף אלינו תוך יום.

הוא הגיע אליה, והתנהג בצורה מזורה. במשך יומיים הוא לא יצא מה-חדר בלמון, ישן כל הזמן. חשבת שזה בגלל בעייה חרשה בעסק.

כאשר חזרנו, מצאתי בית ריק. לשר מרה-בניין הוא אמר שהוא לוקח הכל, מכיוון שהוא רוצה להפתיע את אשתו ולהחליף את הריהוט. השומר סיפר ש-10 אנשים עברו כל הלילה. את תכולת הדירה הוא לקח לדירה שהוא הכין לעצמו, ברעננה.

הוא לקח הכל - רהיטים, פסנתר-כנף, שלושה מכשירי-טלוויזיה, שטי-חיס, תמונות, מקרר, כלי-מיטבח, תרור פות, כל האוכל שהיה בבית, כל הבגדי-דים שלי, התכשיטים שלי. הוא גם הח"ליף את מעוילי הדירה.

המילים הראשונות שלי היו: יוסי, חפש איזה פתק של עיקול, מישוה ע"י קל לנו הכל. ואחר-כך אמרתי: איזה ע"י קול מזור, לקחו לנו גם את האוכל! השלב הבא שאני זוכרת זה מכות-רצח. איכדתי את ההכרה. כאשר הת-עוררתי, חשבת ששרדו אותי, כי הר רידו ממני את התכשיטים. אחי וחברה לקחו אותי לחדר-המיון של איכילוב.

היו לי שיטפידים וחתיכים בפנים. כעסתי על עצמי. כעסתי על זה שכל האורות האדומים לא היו די אדומים, כעסתי שהגעתי למצב הזה, שחשבת על כולם, על יוסי ועל היל-דים, ורק לא על עצמי.

זיון צ'ק

יתקתי מוגע איתו, למעט דיונים בכתבי-המישפט. התברר שהוא זיוף צ'ק שלי על 350 אלף שקלים, והייתי צריכה להתמודד גם עם זה. חפציה-בית הוחזרו אלי בצו של שופט. הוא לא הס"פיק למכור אותם, מכר רק את התכשיטים. בגדיי לא חזרו אליי, הארונות נשארו ריקים. עוד לא קניתי חדשים, אין לי כסף לזה.

יומיים לפני שהוא התאבד, הוא ב"קש לדבר איתי. משהו רחף אותי לשי"ח זה הוא, והפתי את קשר-השתיקה, שהיה מלווה בפקד פיסטי ממנו. נגשנו

נעמי רון (המשך בעמוד 42)

כאשר נפרדנו, היו בלבי רחמים גדולים על אש-תו וגם עליו. חשבת כי אהבה ההופכת לשנאה גדולה כל כך יכולה להרוס את שני הצדדים. לא חשבת שהוא מסוגל להתאבד. הנקמה היתה כל-כך חשובה לו, שהייתי בטוחה כי ימשיך לחיות, ולוא רק כדי לממשה.

ואמנם, אחרי ימים אחדים הגיעו למערכת העו"לם הזה כמה קופסות ומיכתב מצורך אליהן.

בקופסות היו מוצרים מבית-החרושת של רידר, כותונות-לילה ופיג'מות בייבי-דול. כל הקופסות הוחזרו אחר כבוד לבתובתו של רידר, וכאשר שאלתי אותו אחר-כך בטלפון כיצד העז לשלוח את "המתנות" ענה: "שיהיה משהו למיידלאד!"

המיכתב שצורף לחבילה היה דוחה ועצוב מאוד. הוא נכתב בתגובה על תמונת-נישואין של בני-הזוג, שעליה שירבטה ליבנת רידר, מעל דמותו של בעלה, "אפס מאונס". הוא ניסה להוכיח במיכתב כי הוא עולה על אשתו בכל התחומים, למרות שהיא בעלת תואר אקדמי, והוא לא. המיכתב היה רצוף השמצות מיניות בוטות. המילים שבהן הש-תמש לא היו מילים הרגילות בעיתונות הישראלית, אף בעיתונות המתירנית ביותר.

סילפנתי להודיע לו כי אין כל אפשרות להדפיס מיכתב-דיבה כזה, וכי אינני חושבת שעיתון כלשהו יהיה מוכן לעשות זאת. רידר ניסה לשכנע אותי, וכאשר התיאש ביקש ממני להעביר את השיחה אל מנהל מחלקת-המודעות של העולם הזה כדי למרסם את המיכתב כמודעה בתשלום. העולם הזה לא עשה זאת.

בפעם האחרונה ראיתי את רידר ואשתו יושבים ליד שולחן במיוזון בית-המישפט. הם נראו שקו"עים בשיחה, והיתה לי ההרגשה שהתפייסו. אבל פייסות בין בני-הזוג, ושמיפעלו של רידר נהרס בגלל ההזנחה ומשיכת המשאבים ממנו למען מע"רכת-הגירושין. אחר סיפר כי רידר חשש מפני אשתו, שאימה להשתמש בחומר מפליל נגדו.

כאשר סיפרו לי את הדברים הללו, כבר היה רידר מת. אלא שמודעות-האבל היו מוסתרות ואף מכרו לא שמעו על-כך.

א.ל.